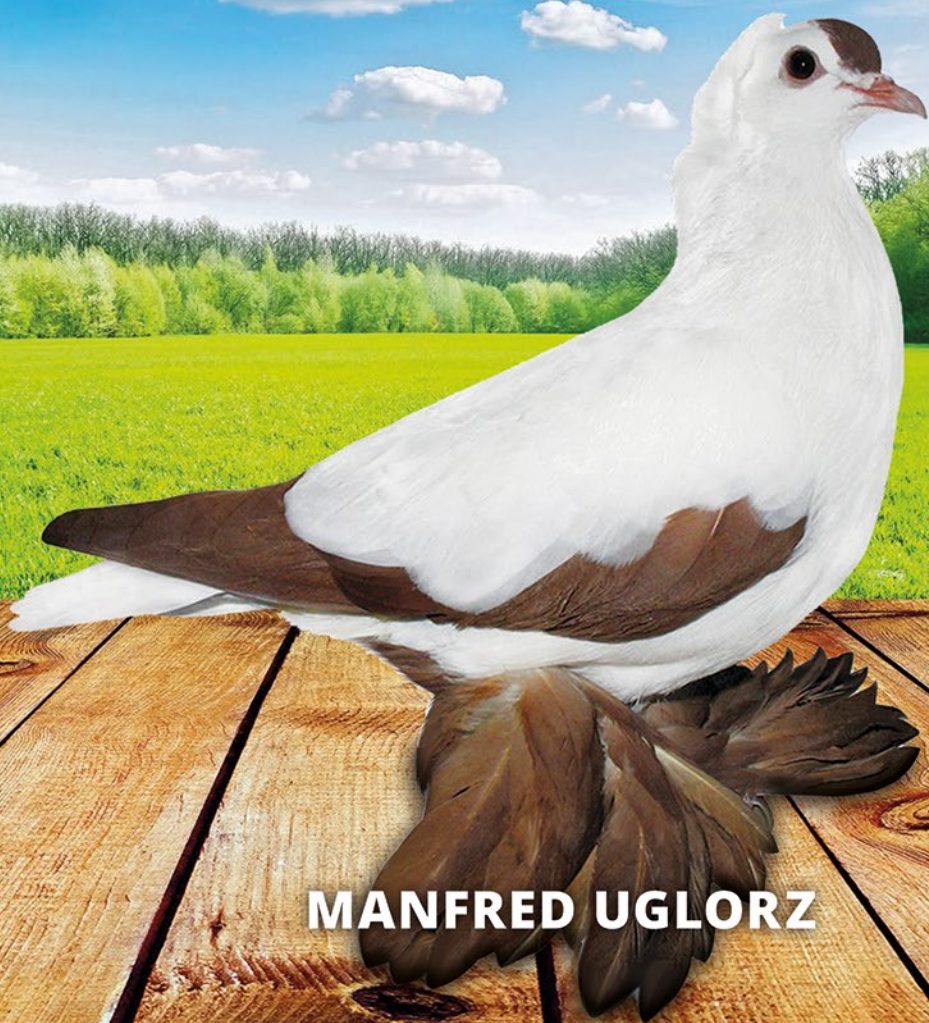

ATLAS GOŁĘBI BARWNYCH

MANFRED UGLORZ

MANFRED UGLORZ

ATLAS

**GOŁĘBI
BARWNYCH**

TEKST: MANFRED UGLORZ

REDAKCJA: ZESPÓŁ WYDAWNICTWA SBM

KOREKTA: JUSTYNA TOMAS

PROJEKT OKŁADKI: PAWEŁ PANCZAKIEWICZ

OPRACOWANIE GRAFICZNE OKŁADKI: JACEK BRONOWSKI

SKŁAD I OPRACOWANIE GRAFICZNE: MARIUSZ KURKOWSKI

ZDJĘCIA NA OKŁADCE

Przód: zdjęcie główne © Zdzisław Jakubanis (saksoński bocian), w tle © robert_s | Shutterstock.com; górne, od lewej:

© Zdzisław Jakubanis (saksoński polny kolorowy, gil, lucerneński miedzianopiersny, saksoński polny kolorowy).

Tyt: © Zdzisław Jakubanis (od lewej: gil, turyński białogłowy)

Wydanie I © Copyright for text, cover and layout SBM sp. z o.o.
Warszawa 2019

Wydawnictwo SBM Sp. z o.o.
ul. Sułkowskiego 2/2
01-602 Warszawa

 www.WYDAWNICTWO-SBM.pl

ISBN 978-83-8059-870-6

Niemiecki kolorowy gładkonogi

Spis treści

Wiadomości ogólne 6

Atlas gołębi barwnych 9

Aichbiler (EE 484).....	10
Argowski białogon (EE 410).....	12
Austriacka rybitwa (EE 486).....	14
Austriacki białogon (EE 464).....	16
Bernardyński srokacz (EE 446).....	18
Berneńska kukułka (EE 411).....	20
Berneński białogon (EE 415).....	22
Berneński lustrzany (EE 414).....	24
Berneński pstrogłowy (EE 413).....	26
Berneński skowronek (EE 412).....	28
Berneński srokacz z czółkiem (EE 483).....	30
Czajka z Sankt Gallen (EE 431).....	32
Czeska czajka (EE 481).....	34
Czeska wzorzysta czajka gładkonoga (EE 478).....	36
Czeska wzorzysta czajka łapciasta (EE 477).....	38
Czeski kolorowy (EE 401).....	40
Duński szczygieł (EE 404).....	42
Frankoński błyszczący (EE 487).....	44
Frankoński polny (EE 444).....	46
Frankoński srokacz sercaty (EE 445).....	48
Frankoński tarczowy (EE 449).....	50
Gil (EE 402).....	52
Hiacyntowy (EE 408).....	58
Kolorowy z Echterdingen (EE 443).....	60
Lazurek (EE 403).....	62
Lucerneński białogon (EE 423).....	66
Lucerneński elmer (EE 418).....	68
Lucerneński jednobarwny (EE 417).....	70
Lucerneński miedzianopierśny (EE 420).....	72
Lucerneński pstrogłowy (EE 422).....	74
Lucerneński tarczowy (EE 419).....	76
Lucerneński złotopierśny (EE 421).....	78
Minsterlandzki polny (EE 407).....	80
Niemiecki kolorowy gładkonogi (EE 406).....	82
Norymberska jaskółka (EE 447).....	84
Norymberski skowronek (EE 448).....	86
Południowoniemiecki białogon (EE 434).....	88
Południowoniemiecki łysek (EE 435).....	90
Południowoniemiecki mnich gładkonogi (EE 437).....	92

Południowoniemiecki mnich łapciasty (EE 436).....	94
Południowoniemiecki murzyn (EE 439)	96
Południowoniemiecki pstroglowy (EE 433)	98
Południowoniemiecki skowronek (EE 432)	100
Południowoniemiecki tarczowy (EE 438).....	102
Południowoniemiecki z czółkiem (EE 441)	104
Południowoniemiecki ze śliniaczkiem (EE 440).....	106
Saksońska czajka (EE 469)	108
Saksońska czajka białoskrzydła (EE 476)	112
Saksońska jaskółka (EE 468).....	114
Saksoński barwnopierśny (EE 474).....	116
Saksoński białogon (EE 465).....	118
Saksoński bocian (EE 470)	120
Saksoński łysek dwuczuby (EE 466).....	122
Saksoński mnich (EE 467).....	124
Saksoński polny kolorowy (EE 475)	126
Saksoński tarczowy (EE 471)	128
Saksoński z czółkiem (EE 472).....	130
Saksoński z księżcem (EE 473)	132
Staroniemiecki murzyn (EE 479).....	134
Szpak (EE 405).....	136
Szwajcarski jednobarwny (EE 416).....	140
Szwajcarski listonosz (EE 485).....	142
Śląski murzynek (EE 480).....	144
Turgawski białogon (EE 428).....	146
Turgawski elmer (EE 424)	148
Turgawski młynarz (EE 425)	150
Turgawski mnich (EE 426)	152
Turgawski tarczowy (EE 427).....	154
Turyńska czajka (EE 458)	156
Turyńska jaskółka (EE 456).....	158
Turyński barwnopierśny (EE 461).....	160
Turyński białogłowy (EE 454)	162
Turyński białogon (EE 452).....	164
Turyński bocian (EE 457)	166
Turyński jednobarwny (EE 450)	168
Turyński łysek białogoniasty (EE 453).....	170
Turyński mnich (EE 462)	172
Turyński tarczowy (EE 459).....	174
Turyński z białym śliniaczkiem (EE 455).....	176
Turyński z czółkiem (EE 460).....	178
Turyński z księżcem (EE 463).....	180
Turyński złotawiec (EE 451).....	182
Wiggertalski barwnoogoniasty (EE 429)	184
Wirtemberski murzyn (EE 442)	186
Zuryski białogon (EE 430)	188
Bibliografia (wybór).....	190

Wiadomości

ogólne

Wszystkie rasy gołębi zostały zaliczone do dziewięciu grup: uformowane, brodawczaki, kuraki, dęte, barwne, turkoty, strukturalne, mewki i lotne.

Do **grupy I** (uformowane) należą gołębie wyhodowane w różnych częściach świata. Podczas jej tworzenia kierowano się głównie budową ciała. Niektóre z nich zalicza się do ras bardzo starych.

Do **grupy II** należą brodawczaki, a więc gołębie o dobrze rozwiniętych woskówkach i bagdety.

Współczesne brodawczaki, wyhodowane na terenie Europy, pochodzą od gołębi przywiezionych z Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej. Charakteryzują się silnie rozwiniętymi woskówkami oraz brwiami od koloru jasnego do czerwonego.

Do **grupy III** zaliczane są gołębie przypominające nieco kury. Mają niżej lub wyżej podniesiony ogon. Do grupy tej należy tylko kilka ras, m.in. kingi.

W **grupie IV** znalazły się ptaki o zróżnicowanej budowie ciała, których wspólną cechą jest zdolność powiększania wola za pomocą pobieranego w dowolnej ilości powietrza (garłacze i stawaki).

Do **grupy V** należą gołębie barwne.

Grupę VI reprezentują gołębie, których gruchanie, właściwe dla gołębi, zostało przekształcone. Samce wydają głos nieco przypominający grę na trąbce. Grupę tę reprezentują ptaki nazwane turkotami.

Gołębie o zmienionej strukturze upierzenia zaliczono do **grupy VII** (strukturalne). Należą do niej m.in. perukarze i pawiki.

Do **grupy VIII** zaliczane są mewki, czyli poruszające się z gracją ptaki o szlachetnej budowie, niezbyt duże, o krótkim korpusie. Ich charakterystyczną cechą jest zabot z piór występujący na przedniej części szyi i piersi.

Do **grupy IX** należą gołębie o wybitnych zdolnościach lotnych. To bardzo zróżnicowana grupa pod względem pokroju, zachowania w locie i ubarwienia. Ptaki łączy wspólna cecha – stała gotowość do fruwania na różnych wysokościach.

GRUPA V – GOŁĘBIE BARWNE

W grupie V umieszczono gołębie typu polnego, chętnie latające i żerujące na polach, ale też ptaki, które pokrojem przypominają gołębie z grupy VIII (mewki), wyhodowane w Lucernie i okolicy (Szwajcaria). Grupa ta liczy 85 ras wciągniętych na listę EE (EE-Liste der Rasetauben. Festgestellt und veröffentlicht von der Sparte Rasetauben des Europaverbandes für Geflügel- und Kaninchenzüchter [Entente Européenne d'Aviculture et de Cuniculture]).

Gołębie barwne w większości są gładkonoogie, ale występują też wśród nich rasy z bardzo silnie upierzonymi nogami (np. rasy saksońskie). Niektóre mają na głowie ozdoby z piór w postaci koronki lub czubka, a także goździk na przedniej części głowy.

Gołębie grupy V zostały wyhodowane głównie na terenie środkowych i południowych Niemiec, Szwajcarii, Austrii, Czech i Śląska. Niestety, białogon śląski (prudnicki) wyginął, a czajkę śląską zaliczono do czajek saksońskich.

Wszystkie gołębie z grupy V można podzielić na podgrupy: saksońskie, turyńskie, południowoniemieckie, czeskie, austriackie oraz szwajcarskie, spośród których da się wyodrębnić kolejne podgrupy, np. berneńskie, lucerneńskie, turgawskie i inne.

Możliwy jest jeszcze podział na: czajki, jaśkółki, tarczowe, białogony, pstroglowe, skowronki, mnichy i inne.

Wszystkie gołębie z grupy V charakteryzuje niezwykle różnorodny rysunek i różne ubarwienie, a szczególnie piękne upierzenie mają liczne odmiany gili. Gołębie z V grupy, które mają białą głowę i lotki pierwszego rzędu,

ogon oraz ewentualnie łapcie, są nazywane mnichami. Podstawowym kolorem upierzenia czajek jest biały, kolorowe zaś są skrzydła i czółko. Podobny rysunek mają jaskółki, ale zamiast czółka są wyposażone w kolorową krymkę. Podstawowym kolorem upierzenia odmiany tarczowej jest biały, kolorowe są tylko tarcze na skrzydłach. Na skrzydłach mogą też występować róże, jak np. u frankońskich polnych. W grupie V znajdują się także ptaki z białymi ogonami lub pstryimi głowami, z kolorowymi piersiami.

WZORCE

Wszystkie gołębie rasowe wpisane na listę EE muszą mieć uznane przez narodowe związki hodowców oraz Europejską Federację zrzeszającą hodowców gołębi rasowych wzorce (standardy). Każdy wzorzec oprócz ogólnej charakterystyki, szczegółowego opisu budowy oraz rysunku i barwy powinien zawierać rysunek gołębia.

ZWIĄZEK HODOWCÓW

Hodowcy gołębi, kur i królików rasowych w Polsce są zrzeszeni w Polskim Związku Hodowców Gołębi Rasowych i Drobnych

Inwentarza, który co kwartał wydaje biuletyn „Gołębie i Drobny Inwentarz”.

W całej Polsce istnieje kilkadziesiąt okręgowych związków i klubów hodowców hodujących określone rasy gołębi, drobiu i królików. Na organizowanych przez zarządy zebraniach nie tylko omawiane są problemy związkowe, ale też następuje wymiana spostrzeżeń i doświadczeń. Związki organizują wystawy, na których każdy hodowca może zaprezentować swoje osiągnięcia hodowlane. Ponadto związki zaopatrują hodowców w odpowiednie obrączki, które pomagają w identyfikacji zwierząt. Niezaobraczkowane gołębie nie mogą zostać ocenione na wystawie i nie są brane pod uwagę podczas ustalania zwycięzców w danej grupie.

W Federacji Europejskiej, zrzeszającej narodowe związki hodowców gołębi zarejestrowanych, figuruje około tysiąc ras. Najliczniej reprezentowane są grupy IX oraz V.

Opis pochodzenia gołębi oraz ich hodowli Czytelnicy mogą znaleźć w książce *Atlas gołębi. Polskie rasy*, która ukazała się nakładem Wydawnictwa SBM.

Turyńskie czajki

ATLAS GOŁĘBI BARWNYCH

Aichbiler (EE 484)

N: *Eichbühler*, F: *Eichbühler*, A: *Eichbühl*

Grupa V – barwne

Obrączka numer 9

POCHODZENIE

Historia powstania tej ciekawie zbudowanej rasy jest nieco tajemnicza. Wiadomo, że ptaki zostały wyhodowane w połowie XIX w. w gospodarstwie rolnym Eichbül w Auswil w górnej Argowii w kantonie Berno (Szwajcaria). Rasa jest efektem skrzyżowania szwajcarskich kolorowych gołębi czubatych z bliżej nieznanymi gołębiami pochodzenia wschodnioeuropejskiego.

Kiedyś aichbilera zaliczano do gołębi uformowanych, ale kiedy ptaki pochodzące z kantonów szwajcarskich uznano za barwne, razem z nimi został umieszczony w grupie V.

Na przełomie XIX i XX w. ptaki tej rasy miały dość długi dziób i nie tak podługną głowę jak obecnie. Choć aichbiler został wyhodowany ponad 150 lat temu, to jednak jest gołębciem mało rozpowszechnionym i słabo znanym poza Szwajcarią i Niemcami. Zastępuje na uwagę, szczególnie ze względu na połączenie rzadko spotykanych cech.

CHARAKTERYSTYKA OGÓLNA

To mocny, o wydłużonej i niskiej postawie gołąb typu polnego, płochliwy i nieufny.

BUDOWA

Aichbiler ma stosunkowo wydłużoną figurę, niską postawę i krótkie opierzone nogi (pończoszki). Dość długie, lekko opadające plecy są przykryte długimi skrzydłami, niesięgającymi końca dobrze zwartego ogona. Obowiązkowo powinny spoczywać na ogonie, a długie lotki nie mogą się krzyżować. Ogon ma jednak średnią długość, a z plecami tworzy jedną linię.

Krótkie nogi harmonizują ze stosunkowo krótką, dobrze zaokrągloną szyją i wydłużoną figurą i stanowią wyraźnie kontrastujący element. Harmonizująca z całością budowy pierś powinna być umiarkowanie szeroka, zaokrąglona oraz nisko noszona.

Niewątpliwie najbardziej charakterystyczna jest głowa, która musi być długa i jajowata, chociaż kanciasta, szczególnie w tylnej części. Musi być wypełniona z boku. Czoło opada łagodnie, a ciemiej jest wyraźnie spłaszczona.

Duże, obowiązkowo ciemnobrązowe oczy aichbilera, o delikatnych brwiach koloru zależnego od ubarwienia upierzenia, są wysoko umiejscowione. Ich odległość do dzioba jest stosunkowo duża. Czerwone oczy to duża wada. Dziób o średniej długości jest mocny i w zależności od koloru upierzenia przyjmuje kolory od czarnego do ciemnorogowego.

Gładkie, białoprzypudrowane noskówki

w formie gruszki są wyraźnie widoczne na tle ciemnego dzioba.

Do wad w budowie zalicza się: za krótki korpus, wysoka postawa, okrągła lub zbyt krótka głowa, słaby dziób, grube i szerokie brwi, zwisające skrzydła, słabe upierzenie na nogach (słabe pończoszki) i nieupierzone palce.

KOLORY I RYSUNEK

Znane są tylko ptaki jednobarwne w kolorach: białym, czarnym, niebieskim z czarnymi pasami i bez pasów, niebieskie grochowe, niebiesko-płowe z ciemnymi pasami i bez pasów, niebiesko-płowo-grochowe, mączne z ciemnymi pasami i bez pasów, mączno-grochowe, czerwono-płowe z czerwonymi pasami i bez pasów, czerwono-płowo-grochowe, żółto-płowe z żółtymi pasami i bez pasów, żółto-płowo-grochowe. Wszystkie kolory powinny być wyraźne i czyste, szczególnie u odmian niebieskich.

Gołębie niebieskie mają ciemną, poprzeczną wstęgę na ogonie. Mogą mieć czarne pasy na skrzydłach.

Ptaki niebiesko-płowe, mączne, czerwono-płowe i żółto-płowe występują także z ciemnymi pasami lub bez nich. Mączne, podobnie jak niebieskie, na ogonie powinny mieć ciemny pas. Ponadto mączne mają żółte piersi.

Gołębie grochowe występują we wszystkich wyżej wymienionych barwach z możliwie równomiernie rozłożonym rysunkiem na tarczach skrzydeł.

Argowski białogon (EE 410)

N: Aargauer Weißschwanz, F: Argovien à queue blanche, A: Argovien White Tail
Grupa V – barwne
Obrączka numer 9

POCHODZENIE

Argowskie białogony są rasą stosunkowo młodą. W połowie XX w. hodowcy w szwajcarskim kantonie Argowia zaczęli krzyżować ze sobą zuryskie białogony z saksońskimi białogonami oraz innymi rasami szwajcarskimi z czubkiem. Celem było wyhodowanie gołębia łapciastego z czubkiem, w pokroju polnych gołębi szwajcarskich. Dzięki ich pracy powstał piękny gołąb typu polnego, w dodatku bogato upierzony i w atrakcyjnych kolorach.

CHARAKTERYSTYKA OGÓLNA

Argowski białogon jest dobrze zbudowanym gołębiem o pięknie, symetrycznie uformowanych łapciach, pełnym temperamentu i chętnie fruwającym.

cienkim dziobem tworzy kąt prawie prosty. U czerwonych i żółtych ma kolor cielisty, u niebiesko-płowych – rogowy, u brązowych – ciemnorogowy, u pozostałych odmian – czarny. Przedłużenie linii między górną a dolną częścią dzioba biegnie przez dolną krawędź oka. Ciemnobrązowe oczy są obramowane delikatnymi i wąskimi brwiami. Osadzony wysoko czubek z piórami tylnej części szyi tworzy wyraźnie widoczny grzebień. Woskówki powinny być delikatne.

Średniej długości szyja musi być smukła, o dobrze wykrojonym podgardlu.

BUDOWA

Głowa argowskiego białogona jest delikatnej budowy i nieco wydłużona. Czoło opada pionowo i ze średniej długości,

W Szwajcarii dopuszczone są dodatkowo następujące kolory: khaki, brązowo-płowe bez pasów i z brązowymi pasami, brązowo-płowe-grochowe, khaki-płowe bez pasów i z pasami w kolorze khaki, khaki-płowe-grochowe, czerwono-płowe bez pasów i z czerwonymi pasami,

Szyja łagodnie łączy się z umiarkowanie szeroką, dobrze zaokrągloną piersią.

Zwarte skrzydła dobrze przykrywają lekko opadające plecy, tworzące jedną, prostą linię z umiarkowanie długim i dobrze zwartym ogonem.

Średniej długości nogi ozdabiają łapcie w formie talerza, które dobrze przykrywają pazurki. Całe upierzenie musi być gęste i dobrze przylegające do ciała.

KOLORY I RYSUNEK

Argowskie białogony występują w kolorach (dopuszczone w EE): czarnym, brązowym, czerwonym, żółtym, niebieskim z pasami lub bez, niebiesko-płowym z ciemnymi pasami lub bez pasów, grochowym niebieskim i niebiesko-płowym, także z białymi pasami i biało łuskowate w kolorze czarnym, brązowym, czerwonym, żółtym, niebieskim i niebiesko-płowym.

czerwono-płowe-grochowe, żółto-płowe bez pasów, żółto-płowe z żółtymi pasami, żółto-płowe-grochowe, popielato-płowe, miedziane, andaluzyjskie, z białymi pasami lub biało łuskowate w kolorze khaki, brązowo-płowym, khaki-płowym, czerwono-płowym, żółto-płowym, popielato-płowym.

Wszystkie kolory muszą być nasycone i czyste. Pasy powinny biec równolegle przez całą szerokość skrzydeł, a grochowe muszą mieć możliwie równomierny rysunek na tarczach. Pióra w ogonie oraz na pokrywie ogonowej mają barwę białą, a pozostałe upierzenie jest kolorowe. Granica w dolnej części pleców, między kolorem a bielą pokrywy ogonowej, powinna być prosta i wyraźna.

Do dużych błędów w budowie, strukturze upierzenia i rysunku zalicza się: staby korpus, płaskie czoło, nisko osadzony, krzywy i otwarty czubek, załamany grzebień, nieczysty kolor, rdzawy kolor na pasach i tarczach skrzydeł, rdzawy odcień na grochowości i łuskach, pokazujący się trzeci pas, grube brwi, za małe lub za długie łapcie.

Austriacka rybitwa (EE 486)

N: Österreichische Fischertaube, F: Pigeon Fischer Autrichien, A: Austrian Fischer Pigeon
Grupa V – barwne
Obrączka numer 7

POCHODZENIE

Ta austriacka, bardzo mało znana rasa gołębi barwnych powstała ponad 100 lat temu w okolicach Salzburga. Rysunek tych ptaków przypomina rysunek rybitwy i stąd wzięta się nazwa. Gołębie te są też podobne do polskich lub hamburskich krymek, jednak nie mają z nimi nic wspólnego – krymki należą do gołębi lotnych (do grupy IX), a rybitwa austriacka – do grupy V.

CHARAKTERYSTYKA OGÓLNA

Jest to gołąb niezbyt silny, typu polnego, z koronką zakończoną rozetami, z prawie poziomą postawą, gładkonogi.

BUDOWA

Austriacka rybitwa ma szeroką głowę z nieco wypełnionym czołem i stojącą koronką zakończoną rozetami. Jej oczy są ciemne, a brwi wąskie i czerwone. Średniej długości dziób tworzy z czołem kąt rozwarty. U odmiany czarnej górna część dzioba ma barwę ciemną, dolna – jasną. U czerwonych i żółtych odmian dziób ma kolor cielisty. Małe woskówki są gładkie i biało przypudrowane.

Średniej długości szyja o dobrze wykrojonym podgardlu w ramionach jest zdecydowanie szeroka, tak samo jak harmonijnie zaokrąglona pierś i lekko opadające w kierunku ogona plecy. Plecy powinny dobrze przykrywać szerokie skrzydła.

Austriacka rybitwa ma dobrze zwarty, niezbyt długi ogon składający się z 12 kolorowych, szerokich sterówek. Jej nogi są stosunkowo krótkie i nieupierzone. Kolor pazurków podczas oceny nie odgrywa żadnej roli.

Całe upierzenie powinno być dobrze rozwinięte i przylegające.

KOLORY I RYSUNEK

Austriackie rybitwy występują w kolorach: czarnym, czerwonym i żółtym. Podstawową barwą jest biała, a kolory powinny być czyste i lśniące. Ogon z pokrywowymi piórami, klin oraz krymka są kolorowe. Granica między krymką a białą częścią głowy przebiega od nasady dzioba przez oczy (lub tuż pod oczami) aż do białej koronki. Dozwolone są niewielka muszka przy dziobie oraz

nieznaczna pigmentacja na górnej części dzioba u odmian czerwonej i żółtej.

Do dużych błędów należą: za wąski i za długi korpus, wąska, głęboko osadzona i uboga w pióra koronka, brak rozet, białe lub ciemne brwi, u czarnych nie całkiem ubarwiona górna część dzioba, dolna część dzioba z wyraźnym nalotem, matowe kolory, kolorowe pióra na białym upierzeniu, niewłaściwy kolor oczu.

UWAGI DOTYCZĄCE HODOWLI

Oceniający austriackie rybitwy przede wszystkim zwracają uwagę na budowę korpusu, rysunek, kolor oraz strukturę koronki. Ponieważ populacja tej rasy jest niezbyt liczna, hodowcy są skłonni do dalszej hodowli dopuszczać osobniki, które nie zawsze odpowiadają wymaganiom wzorca.

Austriacki białogon (EE 464)

N: Österreichischer Weißschwanz, F: Queue blanche Autrichien, A: Austrian White Tail
Grupa V – barwne
Obrączka numer 7

POCHODZENIE

Austriackiego białogona wyhodowano ponad 100 lat temu w górnej Austrii, głównie w Salzburgu i okolicach. Jest także znany hodowcom z innych krajów i czasem pokazywany na wystawach międzynarodowych.

CHARAKTERYSTYKA OGÓLNA

Jest gołębiem typu polnego, żywotnym i ruchliwym, chociaż niezbyt silnym.

BUDOWA

Austriackie białogony są gładkogłowe (bez koronek). Mają podłużnie zaokrąglone głowy o lekko podniesionym czole, a oczy w kolorze pomarańczowo-czerwonym, o różnym nasyceniu barwy czerwonej. Wąskie brwi o delikatnej strukturze u odmian czerwonych i żółtych mają kolor od jasnego do czerwonego, u pozostałych – od szarego do czarnego. Średniej długości dziób tworzy z czołem kąt rozwarty, u czerwonych i żółtych jest jasny, u pozostałych odmian barwnych – ciemny, ale u czerwonych i żółtych samic może być nieco przyciemniony.

Średniej długości szyja o dobrze wykrojonym podgardlu powinna być szeroka przy ramionach i szerokiej, dobrze zaokrąglonej piersi. Równie szerokie przy ramionach plecy tylko nieznacznie opadają w kierunku niezbyt długiego, dobrze zwartego ogona składającego się z szerokich sterówek. Skrzydła muszą

być zwarte i spoczywać na ogonie. Austriacki białogon ma stosunkowo krótkie i nieupierzone nogi. Wszystkie pióra powinny dobrze przylegać do ciała.

KOLORY I RYSUNEK

Austriackie białogony występują w barwach: niebieskiej, czarnej, czerwonej i żółtej. Wszystkie odmiany powinny mieć biały ogon. Znane są też odmiany niebieskie, niebieskie z białymi pasami, niebieskie łuskowate, niebieskie grochowe, niebieskie z brązowo-marmurkowymi pasami, niebieskie z brązowo-marmurkową łuskowatością z rysunkiem zięby lub bez niego. Kolor niebieski powinien być nasycony i czysty, na szyi zielonkawo połyskujący, u samic – nieco ciemniejszy.

powinna być zdecydowanie czarna, z zielonkawym połyskiem, bez domieszki fioletu. Na białych piórach starszych gołębi łuskowatych i z białymi pasami nie może występować rdza. U marmurkowych z brązowymi pasami i łuskowatych wewnętrzne chorągiewki lotek pierwszego rzędu są nieco brązowawe. Klin musi być zdecydowanie czarny.

Czerwone i żółte odmiany nie mają białych pasów

Możliwe wąskie, czysto białe, z czarnymi obrzeżeniami pasy muszą biec przez całe tarcze skrzydeł. U odmian marmurkowych brązowych z pasami i łuskowatych wewnętrzne chorągiewki lotek pierwszego rzędu są brązowawe. Na skrzydłach odmiany łuskowatej na stalowoniebieskiej podstawowej barwie znajduje się rysunek, który sięga aż na plecy. Ogon austriackich białogonów składa się z 12 białych, szerokich sterówek. U młodych gołębi skrajne sterówki mogą być nieco zabarwione, a u młodych gołębi niebieskich dopuszczalna jest słaba rdza na pasach.

Pięknie prezentują się ptaki czarne z białymi pasami, czarne bez pasów, czarne łuskowate, czarne z brązowo-marmurkowymi pasami, czarne z brązowo-marmurkową łuskowatością z rysunkiem zięby lub bez niego. U czarnych barwa

na skrzydłach, a barwa ich piór musi być nasycona i czysta, także na brzuchu, w klinie i na lotkach.

Do dużych błędów w budowie i kolorze należą: za słaby lub za mocny korpus, plamisty lub za jasny dziób u czarnych i niebieskich, mocno nieczysty dziób u czerwonych i żółtych, pieprz na białych pasach i łuskach, u biało-pasiastych słaby rysunek zięby, białe pióra przy odbycie, biały klin, białe uda lub białe czołko, mniej niż 12 białych sterówek, brak połysku na piórach, za jasna podstawowa barwa u niebieskich, zbyt miękkie pióra.

UWAGI DOTYCZĄCE HODOWLI

Hodowla austriackich białogonów nie sprawia większych problemów. Podczas selekcji stada hodowca powinien wziąć pod uwagę rysunek i kolor upierzenia, barwę oczu, brwi i dzioba, a także budowę głowy i korpusu.

Bernardyński srokacz (EE 446)

N: *Bernhardiner Schecke*, F: *Bernhardiner Schecke*, A: *Bernhardin Magpie*
Grupa V – barwne
Obrączka numer 8

POCHODZENIE

Bernardyński srokacz przypomina rysunkiem habit mnicha zakonu św. Bernarda. Od dawna hodowano go na terenie południowych Niemiec oraz we Frankonii, najczęściej na wsiach. Pierwotnie był gołębiem stosunkowo dużym, przysadzistym, o szerokich piersiach i niezbyt długich nogach, co ciekawe, przeznaczonym na wartościowe mięso.

Na początku XX w. w małych niemieckich miasteczkach, a także na przedmieściach wielkich metropolii podjęto próbę

przekształcenia pierwotnej formy srokacza bernardyńskiego. Dzięki domieszce krwi innych ras powstał gołąb nie tylko o ciekawym rysunku, ale także o pięknej budowie. Chociaż wzorzec rasy opracowano w 1934 r., dopiero w 1954 r. zapisano nazwę „bernardyński srokacz”. Rasa zyskuje popularność wśród polskich hodowców.

CHARAKTERYSTYKA OGÓLNA

Bernardyński srokacz to ptak typu polnego, z wieloma cechami gołębia lotnego oraz uformowanego, co jest wynikiem domieszek krwi innych ras mających na celu uszlachetnienie pierwotnego wiejskiego srokacza.

